

STAAT VAN BELEG IN KABOEL

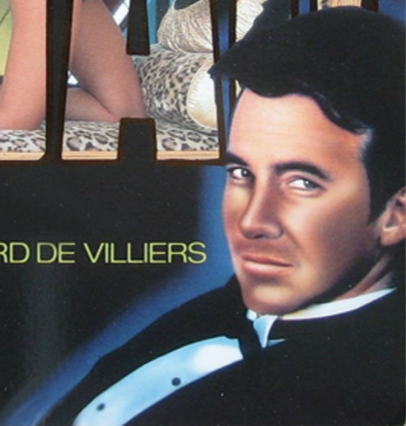
GERARD DE VILLIERS

STAAT VAN BELEG IN KABOEL

GERARD DE VILLIERS

Staat van beleg in Kaboel

Met een angstig gevoel in zijn maag keek Malko de kamer rond. Geen enkele uitgang en niets om zich mee te verdedigen.

Plotseling sprong de eerste grote waakhond, met opgetrokken lippen en enorme, vlijmscherpe tanden over de eerste tussenwand. Zijn gele ogen stonden strak op Malko gericht. Achter hem verdrongen de andere honden zich, klaar om deze indringer aan stukken te scheuren, zoals ze geleerd hadden...

Gérard de Villiers

Staat van beleg in Kaboel

A.W. Bruna Fictie

Oorspronkelijke titel

Loi martiale à Kaboul

© 1989, Editions Gérard de Villiers

Vertaling

Maarten Meeuwes

© 1991 A.W. Bruna Uitgevers B.V.,

Utrecht

ISBN 978 90 449 6811 8

NUR 332

Niets uit deze uitgave mag worden openbaar gemaakt en/of verveelvoudigd door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

I

Twee enorme, schitterend witte, viermotorige Iliouchins 96, met de Russische vlag op het richtingsroer, stegen in een trage spiraal op van Kaboel, de blauwe hemel in. De lokvogels die ze tijdens hun opstijgen loslieten om de eventuele *stinger*-raketten van de Mudjahidin te misleiden, vielen sierlijk achter hun omlaag, witte sporen achterlatend als een stil vuurwerk. De twee toestellen van de Russische luchtbrug waren met een tijdsverschil van enkele minuten opgestegen, vlak voor de

aankomst van de Tupolev 154 van de Afghaanse luchtvaartmaatschappij uit Delhi, de enige commerciële luchtvaartverbinding met de buitenwereld. De passagiers verdrongen zich onder de dreigende blikken van de haveloze soldaten bij de ingang van de kleine, ijsskoude hangar, die tot luchthavengebouw was omgedoopt. Met hun soldij van 3000 afghani's, ongeveer vijfendertig gulden, per maand stierven ze nog net niet van de honger. Een paar Indiërs, Afghanen met tulbanden op en een lange, blonde vrouw met krullend haar, gekleed in een spijkerbroek en een lange molton gevoerde jas, met over haar

schouders een tas vol fototoestellen en korte, namaakleren laarzen aan. Een soldaat gebaarde naar haar dat ze niet bij de anderen in de rij hoefde te staan en pakte haar paspoort.

Hij gaf het aan een politieagent die in een houten hokje zat en alle reisdocumenten controleerde. Deze bekeek de eerste pagina en schreef op een stukje papier: Jennifer Stanford, Australische nationaliteit, beroep persfotograaf. Nadat hij de visa gecontroleerd had, gaf hij het paspoort glimlachend aan de vrouw terug. Al weken lang waren de enige buitenlanders die zich in Afghanistan waagden, op de Indiërs na die in Kaboel

werkten, journalisten, die druppelsgewijs werden toegelaten.

Jennifer Stanford ging op zoek naar haar bagage, in de gaten gehouden door enkele agenten van de Khad, de Afghaanse inlichtingendienst, die in de hangar rondhingen, bedachtzaam op alles wat van buiten kwam. Een van hen, een dikke, opgeblazen man met uitpuilende ogen, in een versleten leren jas, glimlachte haar huichelachtig toe. Ze maakte van de gelegenheid gebruik door hem in het Engels te vragen: 'Waar kan ik mijn bagage ophalen?'

Dolblij dat hij met haar kon praten, zei de agent: 'Die wordt gebracht. Waar komt u

vandaan?’

‘Australië.’

‘Bent u voor het eerst in Afghanistan?’

‘Ja.’

Ze liep weg en hij volgde haar met zijn ogen, terwijl hij tegen zichzelf zei dat ze waarschijnlijk loog. De meeste journalisten vertrokken vanuit Kaboel naar de ondergrondse Mudjahidin. Wat niet eenvoudig was. Om bij de Mudjahidin te komen, moest je door Pakistan heen reizen. Maar er waren geen verbindingen tussen Kaboel en Pakistan. Daarom moest je dus Kaboel-Delhi-Islamabad reizen. Jennifer Stanford dwaalde door de vreselijk lege hal heen. Geen

geldwisselkantoor, geen winkels, geen balies van hotels of autoverhuurbedrijven. Zelfs geen inlichtingenbalie! Bovendien waren de ramen met verf dichtgeschilderd, zodat je niet de militaire toestellen kon zien die op het vliegveld gestationeerd waren.

Het was ijskoud in deze sinistere hal, en de Afghaanse passagiers verdwenen een voor een, beladen met onvoorstelbaar grote pakken. Alleen degenen die hun bagage moesten aangeven bleven achter. De aandacht van Jennifer Stanford werd plotseling getrokken door een heftige discussie op de plek waar de douane de aankomende passagiers controleerde. Een

grote man met een grijze, verwilderde haardos, een enorme neus, dik ingepakt in een jack en met een sjaal om, schold met een donderende stem de douanebeambten uit dat ze hem de hal binnen moesten laten. Uiteindelijk gaven ze toe en liep hij door. Hij was duidelijk heel opgewonden. Hij bekeek de paar Afghanen die nog stonden te wachten en kwam toen met grote passen op Jennifer Stanford af. 'Miss,' vroeg hij, 'zat u in het toestel uit Delhi?'

Zijn charmante glimlach deed zijn terugspringende kin en zijn afstotende, stugge gezicht vergeten.

'Ja,' antwoordde ze. 'Waarom?'

Hij stak haar in alle vriendelijkheid een hand toe. ‘Elias Mavros, van het dagblad *Rizopaktis*. Mijn taxi kwam zonder benzine te staan en ik moest een vriend ophalen, een grote, donkere man die...’ Jennifer onderbrak hem. ‘Ik was de enige buitenlander in het vliegtuig. Hij moet het toestel gemist hebben... Het is twee dagen vertraagd. In Delhi zeiden ze dat het hier sneeuwde...’

‘Dat klopt! Dat is waar!’ beaamde de Griekse journalist. ‘Dat is vervelend, hij zou geld voor me meenemen. Goed! Bent u voor het eerst in Kaboel?’

‘Ja. Weet u hoe ik naar het Intercontinental moet komen? Daar zitten

alle journalisten, is het niet?’

Elias Mavros lachte vrolijk. ‘Ik niet! Ik logeer in het Kaboel, omdat mijn krant erg arm is. Daar betaal ik slechts vijftien dollar. Er is natuurlijk geen warm water en ook geen verwarming... Maar ik beschouw mezelf als een revolutionair, niet als een journalist.’

Ze keek hem geamuseerd aan. ‘O ja? Waarom?’

‘Ik ben lid van de Griekse communistische partij en ik ben hier om onze kameraden van de Afghaanse democratische volkspartij aan te moedigen in hun strijd tegen de extremistische criminelen die door Pakistan gesteund

worden,' riep hij uit, om er meteen vol afgrijzen aan toe te voegen: 'Degenen die ze de Mudjahidin noemen.'

Jennifer Stanford glimlachte naar deze oude, verlichte sympathisant die op zijn hoge leeftijd nog voor zijn ideeën streed. 'Ik doe niet aan politiek,' zei ze.

Elias Mavros wierp haar een warme glimlach toe. 'In elk geval, nu mijn taxi weer benzine heeft, breng ik u met alle plezier naar het Intercontinental.'

'Dank u wel,' zei de Australische. 'Maar ik moet eerst mijn bagage halen.'

'Daar zorg ik wel voor,' verzekerde de Griekse journalist haar.

Hij rende alle kanten op en sprak de

soldaten en agenten aan, die er geen woord van verstonden, zijn woorden met armen en benen kracht bijzettend, tot een Afghaan naar een bagagewagentje wees dat buiten leek te zijn achtergelaten, voor de openstaande deur van het luchthavengebouw! Niemand bekommerde zich er om het af te laden. Jennifer pakte er een grote tas af, waarop Elias Mavros er op stond hem te dragen. Samen passeerden ze zonder enig probleem de douane. Het woord 'journalist' opende alle deuren. Het regime van president Najibullah, dat beschuldigd werd van verscheidene afgrijselijkheden, waaronder de barbaarse moord op

ongeveer 35 000 tegenstanders, deed veel aan public relations.

Een ongelukkige Afghaan met een deken over zijn rug, gerimpeld, met een baard en een tulband op, wierp hen jaloerse blikken toe. De douanebeambte die met hem bezig was, stond een voor een de tientallen eieren te tellen die hij uit Delhi had meegenomen, waarbij de helft sneuvelde... In Kaboel was er een gebrek aan alles, van benzine tot suiker. Dit was te wijten aan de blokkade van de Mudjahidin. Deze sneed regelmatig de wegen naar de stad af en hief enorme belastingen op de goederen die ze door liet gaan.

Ze waren nauwelijks buiten, of een lange,

magere Afghaan met een gezicht als een treurige clown, zijn haar naar achteren op zijn hoofd geplakt als een danser uit de jaren dertig, wierp zich op de tas van Jennifer.

‘Dat is Khaled, mijn chauffeur,’ legde Elias Mavros uit. ‘Hij werkt op het Ministerie voor Buitenlandse Zaken, maar hij rijdt ook taxi’s.’

De ander liep al voor hen uit, dubbelgevouwen onder het gewicht van de koffer, en joeg heftig de straatjongens weg die toesnelden om voor een paar afghani’s bagage te dragen die zwaarder was dan zij zelf. Rondom het vliegveld lag een soort niemandsland van ongeveer een kilometer

breed, dat zelfs verboden was voor taxi's, waar de reizigers zelf hun bagage moesten dragen.

Ze kwamen aan bij de slagboom waarachter de bezoekers en de taxi's wachtten. Ondanks de blauwe hemel was het ijskoud.

Jennifer en Elias Mavros gingen in de gele taxi zitten, een Volga met achterop een sticker 'Toyota'. Waartoe snobisme al niet kon leiden.

De taxi reed een enorme, kaarsrechte straat op die naar het zuidwesten liep. Er reden weinig auto's. Een verlaten, lichte pantserwagen stond voor het hek van de Amerikaanse ambassade. Na het vertrek

van de Russen hadden alle westerse ambassades hun brieven gepakt om van hun afkeuring blijk te geven jegens de regering van Najibullah. Samen met de oostbloklanden waren alleen Turkije en India er nog. Overal zag je Afghanen te voet, met hun *pacol*, een typisch Afghaans plat kapsel met vlechten, of hun tulband tot op hun oren omlaaggedrukt, een deken over hun schouders, over hun overhemd, dat tot op hun knieën hing, een poffende broek, ongeschoren, slecht gekleed, weerzinwekkend.

De aarden huizen volgden elkaar op, met enkele moderne gebouwen. Kaboel bestond voor het grootste gedeelte slechts

uit enorme, kaarsrechte straten, met daarlangs een magere begroeiing die door de kou gegeseld werd, zonder winkels en voor het merendeel zonder naam. Alsof de stad te snel gegroeid was. Onbebouwde terreinen, muren rondom verlaten huizen en lelijke, vierkante blokken, waarin de regering huisde.

‘Is het rustig?’ vroeg Jennifer.

Elias Mavros knikte met een ernstig gezicht. ‘Heel rustig. President Najibullah heeft de situatie goed in de hand. Het enige dat de “Mudji’s” kunnen doen is elke ochtend een paar raketten afvuren, die op goed geluk wat kinderen doden. Puur terrorisme.’

Ze naderden het centrum en daar was het iets drukker, met winkels, meer voetgangers en heel wat auto's. Op bijna elke kruising stond een pantserwagen met soldaten opgesteld. De mensen schenen ze niet te zien.

Khaled remde; een militaire controlepost hield alle voertuigen aan die van buiten de stad kwamen, controleerde de papieren en liet de kofferbakken openmaken.

Zodra de soldaten zagen dat ze buitenlanders waren, lieten ze hen passeren.

Plotseling keek Elias Mavros op zijn horloge. 'Zou u het vervelend vinden om even bij de bazaar te stoppen, voordat we

naar uw hotel gaan? Ik moet naar iemand toe die me beloofd heeft een gewatteerde jas van het Russische leger te verkopen.

Die zijn nergens meer te vinden.'

'Natuurlijk niet,' stemde Jennifer Stanford in.

Ze probeerde zich in te leven in deze vreemde stad die zo lelijk, plat en anachronistisch was, waarin een zweem van avontuur hing.

De Griekse journalist legde aan de chauffeur uit wat hij wilde, waarna deze naar het centrum reed.

Ze kwamen aan bij de Kabul River, een armetierig stroompje water dat van oost naar west door de stad liep. Khaled stopte

voor de Pule-Kheshtimoskee, aan de rand van de bazaar Char Chatta. Plotseling maakte de leegte van de brede lanen plaats voor een grote drukte. Op de weg en de stoepen bewoog zich een krioelende menigte voort. Honderden winkels boden een onverwachte hoeveelheid rommel aan. Op een paar vrouwen in *chadri* na waren er alleen mannen te zien. Ze staken de brede Maiwandlaan over en liepen een van de toegangen van de bazaar in, vlak bij de moskee.

Aan het hek rondom de tuin van de moskee hingen tientallen astrakan tsjapka's. Op de stoep zaten verkopers gehurkt die luid schreeuwend hun klanten

lokten. Anderen boden op kleine karretjes pennen met vlees aan, gebak, sigaretten, suikerklontjes, die per stuk verkocht werden, en oude kleren. Het rook er naar olie, kruiden en verschaald vet.

‘Wacht hier op ons, Khaled,’ droeg de Griekse journalist op.

Hij ging een van de straatjes rondom de moskee in. Met Jennifer op zijn hielen. Op een oppervlakte van een vierkante kilometer was het een ongelooflijke warboel van smalle, kronkelige straatje, een waar labyrint waarin alles verkocht werd. Zo ver je kon zien volgde de ene winkel de andere op, op de begane grond van de oude houten huizen die op het

punt stonden in te storten en vaak voorzien waren van versierde balkons die vol met allerlei spullen stonden.

Ze moesten zigzaggen tussen de zakken griesmeel, kruiden, rijst, saffraan, die bijna overal stonden. Dit was een souk voor levensmiddelen. Even verderop hingen aan een touw tussen de huizen een paar bloederige karkassen: een slager.

Uit een kleine, vierkante winkel waarin het wemelde van een compacte menigte, kwam een heerlijke geur. Een kind kwam naar buiten en rende bijna Jennifer omver. Tegen zijn borst had hij een nog warme *nan* geklemd, een soort koek die als brood gegeten werd. Een bakker. Er was nooit

genoeg brood in Kaboel en dit was de enige plek waar mensen in de rij stonden. Jennifer keek om. Ze kreeg een beetje het angstige gevoel dat de bazaar haar had ingesloten, dat ze onmogelijk de weg terug kon vinden in dit labrynt van allemaal op elkaar lijkende steegjes, zonder het minste herkenningspunt. Toch leek Elias Mavros zonder problemen zijn weg te kunnen vinden.

Ze gleed uit op de bevroren grond en Mavros kon haar nog net vasthouden. Een uitgemergelde, in lompen gehulde sjouwer met een lege blik, die dubbelgevouwen ging onder een last die zwaarder was dan hij, duwde hen bijna tussen de zakken

met kikkererwten. De handelaren die voor hun winkels zaten volgden met een nieuwsgierige blik die ongesluisde vrouw. Alle Afghaanse vrouwen gingen verborgen in een groene of gele *chadri* die hen van hoofd tot voeten bedekte, met een gazen lapje ter hoogte van hun ogen.

Ze kwamen een patrouille met soldaten tegen, gehuld in kaki uniformen en met Russische sjapka's op hun hoofd, een Kalachnikov over hun schouder.

Onderweg pakte een van hen ergens een sinaasappel weg en stak hem in zijn zak. 'Die komen uit Herat, in het zuiden van het land,' legde Elias Mavros uit, 'maar voor de meeste Afghanen zijn ze te duur.'

Plotseling veranderde de omgeving en kwamen ze uit in een ander steegje. Geen kruiden of gedroogde groenten meer, maar rijen vogelkooien, met soms vogels erin. Zelfs de oorlog had de Afghanen niet van hun geliefde bezigheid gehouden. Een kleine Hazara, een stam uit het centrum van Afghanistan, met spleetogen als een Chinees en gehuld in een gewatteerde jas, pakte een vergulde kooi met een zwarte merel erin en liep achter Jennifer aan, terwijl hij haar het dier aanpreeft. Bijna struikelde ze over een man die in een hoek zat weggedoken, met zijn tulband tot op zijn ogen. De deken die hij over zijn schouders had verborg nauwelijks

zijn Kalachnikov. Elias Mavros legde de Australische uit: 'Een informant van de Khad. Die zie je volop in de bazaar. Veel worden er vermoord. Het zijn arme duivels die hun leven wagen om hun gezin te voeden.'

De vogelsouk stopte en maakte plaats voor handelaren in stoffen. Elias Mavros bleef staan voor een smalle doorgang die tussen de half ingestorte huizen zigzagde, het hart van de bazaar in. 'Hier is het.'

Ze volgde hem. Even verderop zat een kleermaker achter een oude Singer in de open lucht te naaien, ondanks de kou, gehuld in kleurloze lompen. De huizen stonden tegen elkaar aangeleund,

waarschijnlijk om te voorkomen dat ze zouden instorten, en hadden blauw geschilderde deuren.

Elias Mavros bleef voor een daarvan staan en klopte een paar keer op het hout.

De deur ging open en de journalist stapte opzij om Jennifer Stanford binnen te laten. In de kamer, zonder raam, die slechts verlicht werd door een kale, gelige lamp, was het ijskoud. Het rook er naar vocht en ranzig vet.

Elias Mavros deed de deur weer dicht.

‘Dit is mijn vriend Gulgulab,’ zei hij op joviale toon.

Van achter uit de kamer verscheen een Afghaan.

Jennifer ontwaarde een kleine man met heel brede schouders, die verborgen gingen in een dikke, bruine trui met witte strepen waaroverheen hij een *poustine* zonder mouwen droeg, een binnenstebuiten gekeerd schapevel. Zijn gezicht zag er opmerkelijk uit. Het leek wel of hij een masker droeg. Zijn dikke, zwarte haar hing laag over zijn voorhoofd, bijna tot zijn wenkbrauwen. Een zwarte baard verborg de onderkant van zijn gezicht. Jennifer schrok van zijn strakke, doordringende, bijna hallucinerende ogen en voelde zich ongemakkelijk. Toch dwong ze zich hem glimlachend een hand te geven. 'Hello, Gulgulab.'

Gulgulab negeerde de uitgestoken hand en deed een stap naar voren. Jennifer zag alleen de harde ogen middenin de zwarte massa van het haar en de baard. Zijn armen staken uit als twee stukken gereedschap en twee bonkige handen sloten zich om de nek van de Australische journaliste.

Verrast deinsde Jennifer Stanford achteruit tegen de muur achter haar. Gehinderd door haar fototas duurde het enkele seconden voordat ze kon reageren. Stomverbaasd, al niet meer in staat om te ademen, met haar ogen vol tranen, zocht ze naar Elias Mavros. De Griekse journalist was verdwenen! Ze was alleen

met die gebaarde man met zijn waanzinnige ogen, die zich als een buldog aan haar vastklemde.

Toen de eerste paniek voorbij was, probeerde ze automatisch terug te vechten, zonder te proberen te begrijpen wat de reden was van deze onbegrijpelijke agressie. Haar hersenen begonnen door gebrek aan zuurstof al langzamer te werken.

Ze gaf haar aanvaller een felle trap, maar hij scheen het niet eens te merken.

Wanhopig probeerde ze de wurgende greep van de vingers om haar keel los te trekken, maar daar slaagde ze niet in.

Ondanks zijn klein lichaam was Gulgulab

verbazend sterk. Hun blikken kruisten elkaar in het licht van de gelige lamp. Jennifer las in die van de Afghaan een woest verlangen, bijna plezier, haar te doden. Met haar rug tegen de muur gedrukt werd ze steeds zwakker. Gulgulab voelde het en liet haar plotseling struikelen. Ze zakte op de grond in elkaar en hij volgde haar in haar val. In een laatste poging lukte het haar toch de linkerhand van de man met de baard van haar hals los te trekken en kon ze een hap lucht inademen, terwijl ze zonder veel hoop gilde. Vliegensvlug liet Gulgulab haar plotseling los, maar zonder haar overeind te laten komen, greep haar met

zijn linkerhand bij haar haar vast en met de vingers van zijn rechterhand in haar nek geklemd duwde hij haar naar voren, met haar gezicht in een zak meel, die op de grond stond.

Verrast voelde Jennifer het fijne poeder haar neus en haar openstaande mond binnenkomen, tot in haar longen, ze stikte erin.

Ze schokte heftig en begreep nu dat ze zou sterven. Een enorm gewicht drukte op haar schouders. Gulgulab zat schrijlings op haar rug en drukte met beide handen haar hoofd omlaag, nog verder het meel in.

Ze had geen lucht meer in haar longen.

Haar vingers klauwden in de juten zak, zonder ergens grip op te krijgen. Ze zwaaide met haar arm naar achteren, maar vanuit die houding had ze geen kracht. Het meel prikte in haar ogen en verstikte haar.

Er schoof een zwart waas voor haar ogen en de wanhoop overspoelde haar.

Waarom? Waarom dan? Meedogenloos bleef Gulgulab drukken. Jennifer voelde zijn adem in zijn nek, regelmatig, als van een kind. Hij was bezig haar te vermoorden alsof hij een kat verdronk.

Elias Mavros drukte zijn sigaret uit en liep weer terug het smalle straatje in. Er was

een kwartier verstreken. Ruim genoeg voor Gulgulab, die altijd snel te werk ging. Hij klopte weer op de deur, maar kreeg geen antwoord. Plotseling werd hij ongerust en hij probeerde het nog een keer, zonder resultaat.

Waren er problemen ontstaan?

Gulgulab kwam overeind. Hij was toch enigszins buiten adem, Jennifer Stanford had hem meer moeite gekost dan verwacht. De jonge vrouw lag nu dood op de grond, als een kapotte ledenpop, met haar hoofd in het meel. De Afghaan stak een hasjiesj-sigaret op en nam een paar trekjes, voordat hij aan het tweede deel

van zijn werk begon. Hij had al honderden lijken gezien, terwijl hij zelf voor minstens enkele tientallen verantwoordelijk was geweest. De dood boezemde hem geen angst in.

Hij gooide zijn peuk weg, sleepte het lichaam naar het midden van de kamer en begon het uit te kleden. Omdat het nog warm was, was dat eenvoudig. Binnen vijf minuten was Jennifer Stanford helemaal naakt. Gulgulab legde de kleren in een hoek, samen met de laarzen. Zijn slachtoffer lag op haar buik en bood hem uitzicht op de vloeiende lijn van haar rug, die uitliep in volle billen en taps toelopende dijen. Dat bracht hem op een

idee. Hij trok zijn *charouar* uit, knielde neer en boog over het uitgestrekte lichaam heen. Hij wreef met zijn onderbuik tegen de nog zachte billen van de vrouw die hij zojuist vermoord had. Zijn penis werd al snel stijf. Gulgulab kreeg weinig kans om zijn seksuele behoeften te vervullen. Er waren maar weinig hoeren in Kaboel en gewoonlijk waren ze bang voor hem. Toen hij voelde dat zijn erectie maximaal was, nam hij zijn penis in zijn rechterhand, spreidde de zachte bollen met zijn linker open en begon te zoeken, tot hij een opening vond. Met veel moeite drong hij naar binnen, grommend als een zwijn. Eindelijk verdween zijn penis met

een ruk in de nog warme schede. Een heerlijk gevoel, waarover hij droomde als hij een flinke dosis hasjesj gerookt had.

Zwetend, ondanks de kou, bonkte Elias Mavros niet langer op de deur maar duwde er hard met zijn schouder tegen. Het leek wel of hij al uren buiten stond. Het slot begaf het meteen en de Griekse journalist duikelde de kamer in.

Gulgulab, die op het lijk van Jennifer Stanford lag, genoot van zijn verkrachting, toen de deur plotseling openvloog.

Binnen een fractie van een seconde vergat hij zijn genot. Zijn arm schoot als een cobra weg en pakte een Kalach die tegen

de muur stond. Een wapen dat hij zelf verbeterd had, met een afgezaagde loop en een enorme oranje patroonhouder voor zeventig patronen.

Zonder zich los te maken van het lijk dat hij lag te verkrachten, richtte hij het op de gedaante die binnen was gekomen. Hij herkende Elias Mavros een honderdste seconde voordat zijn wijsvinger de trekker wilde overhalen. Hij slaakte een woest, gerustgesteld gegrom; hij liet zijn arm zakken, legde het wapen op de grond en ging weer verder met datgene waarmee hij bezig was geweest. Gerustgesteld. Zijn slachtoffer voelde toch niets meer.

Gulgulab had zo nu en dan toch recht op

een pleziertje. Al snel voelde hij het zaad in zijn buik omhoogkomen en kwam hij met een schelle kreet klaar, met zijn hele gewicht op de ronde billen rustend.

In een oogwenk zag Elias Mavros het lijk dat op de grond lag, de naakte billen van Gulgulab en de waanzinnige blik in zijn ogen toen hij de Kalach op hem richtte. Verlamd van afgrijzen zag hij de Afghaan overeind komen en zijn *chafrouar* weer aantrekken. Hij beseftte dat hij zelden zo dicht bij de dood was geweest. Gulgulab schoot snel... Maar nu kreeg woede de overhand.

Voor het lijk staand stampte hij als een

kind met zijn voet op de grond en barstte scheldend uit. ‘Gulgulab, dat is walgelijk! Je bent een vreselijke schoft. Ik zal het tegen Selim Khan zeggen.’

Met een dreigende grom trok Gulgulab de laatste plooiën recht. Elias Mavros sprak Grieks tegen hem, wat trouwens niet zo belangrijk was: Gulgulab was doofstom geboren, hij communiceerde met gebaren en kon in dari liplezen. Hij zag wel dat de ander woedend was, maar dat interesseerde hem niet. Hij gehoorzaamde slechts zijn meester, Selim Khan, een Afghaanse verzetsleider van de Achakzaystam, die met zijn wreedheid in de doofstomme man een waardig

medestander had gevonden.

Zonder zich verder om de Griek te bekommeren, vouwde hij een grote lap op de grond uit en rolde het lijk erin.

Elias Mavros bleef bedreigingen mompelen. Hij pakte de kleren van Jennifer bij elkaar, haar laarzen en haar fototas, en deed een deur naar een andere kamer van het minuscule huis open. Daar was nauwelijks nog licht. Naast een tafel stond een vrouw te wachten, die kalm stond te roken. Ze was blond, had kort haar, een knap, hard gezicht met regelmatige trekken en droeg een eindelijk broekpak van bruine stof en laarzen. De journalist gaf haar het stapeltje kleren.

‘Kleed je snel aan, Natalya,’ zei hij in het Russisch. ‘Je moest eens weten wat dat zwijn Gulgulab gedaan heeft!’

‘Wat dan?’ vroeg de vrouw, terwijl ze de ritssluiting van haar broekpak omlaagschoof.

Eronder droeg ze slechts een slip en een beha. Ze had opvallend brede schouders, een vlakke buik, stevige, hoogstaande borsten en gespierde dijën als een danseres. Elias Mavros bekeek haar met een ongeïnteresseerde blik. Hij had al lang geleden de geneugten des vlezes vaarwel gezegd. ‘Hij heeft haar erna verkracht,’ riep hij uit.

De vrouw die bezig was de kleren van de

dode aan te trekken, trok vol walging haar schouders op. ‘*Nekulturni!* Die hufter!’ zei ze.

Woedend liep Elias Mavros heen en weer, geschokt door deze inbreuk op zijn plannen. Hij was een ordentelijk en plichtsbewust man en was niet gewend aan de hardheid van Afghanistan. Toen Natalya zich had omgekleed, pakte hij een Australisch paspoort uit zijn zak en vergeleek het met dat van Jennifer Stanford.

Op één detail na waren ze identiek. In zijn eigen paspoort zat de foto van de nieuwe Jennifer Stanford. Een valse, die prachtig was nageemaakt. Het verschil was

vrijwel niet te zien. De technische dienst van de KGB had weer goed werk geleverd. Enigszins ongerust keek Natalya Elias Mavros aan. ‘Weet je zeker dat niemand hier die andere vrouw eerder ontmoet heeft?’

‘Niemand,’ verzekerde Elias Mavros haar onvoorwaardelijk. ‘En reken maar dat we het gecontroleerd hebben. Ben je klaar?’
‘Ja, bijna.’

Ze bukte zich en pakte uit een linnen tas een grote Nikon met een flinke 200 mm telelens en stak hem bij de andere toestellen in de fototas van de dode vrouw. Elias Mavros keek zenuwachtig op zijn horloge. ‘We moeten gaan.’

Ze gingen terug naar de andere kamer. Gulgulab zat op zijn hurken een hasjiesjigaret te roken. Het in een lap gerolde lijk lag naast hem, de Kalach met het grote, oranje patroonmagazijn binnen handbereik. Elias Mavros wierp een woedend blik zijn kant op en wees dreigend met zijn vinger. 'Je zult nog van me horen!'

De doofstomme man glimlachte schaapachtig naar hem. Hij had plicht en plezier gecombineerd en zijn meester zou hem zo'n kleine uitspatting niet kwalijk nemen.

Elias Mavros en de valse Jennifer Stanford

liepen terug naar de Pule-Kheshtimoskee. Khaled deed snel de deuren van de taxi open toen hij hen zag aankomen en ze gingen zitten. De journalist boog zich naar hem toe. 'Naar het Intercontinental.' 'Baleh, baleh. Akkoord,' zei de Afghaan. Khaled stak de Kabul River over, rondde een rotonde op het Pachtoukistanplein en reed naar het westen. Zonder zich ergens druk om te maken. Hij kon wel raden wat er gebeurd was, maar in tien jaar waren er in Afghanistan een miljoen doden gevallen. En zij was bovendien nog een buitenlandse. Hij had trouwens al lang geleden partij gekozen. Als de anderen wonnen, zouden ze zijn keel doorsnijden

nadat ze heel langzaam, zodat het zoveel mogelijk pijn deed, naalden in zijn ogen hadden gestoken. Dat was de straf die de Mudjahidin verraders toebedeelde, verraders die de kant hadden gekozen van de gehate *Chouravis*, de Russen. Intussen kon hij zijn gezin ervan voeden.